

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 126.132 van 8 december 2003  
in de zaak A.114.558/XIV-7770.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  Advocaat E. FLAMAND,  
                  kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,  
                  Sint-Rochusstraat 59

tegen :

1.   de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2.   de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 24 augustus 1984 en van Kazachstaanse nationaliteit, op 18 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gelet op het arrest nr. 106.695 van 21 mei 2002 waarbij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt geschorst;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 november 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. FLAMAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 23 september 2001 en verklaart zich vluchteling op 26 september 2001.

1.2. Op 27 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd. Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Verder meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Ik vestig de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat u krachtens uw nationale wet minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u kan worden toegepast.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een minderjarig (17 jaar) staatsburger van Kazachstan van Russische origine, verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u problemen begonnen in september 2000 toen u naar school ging. Ongeveer in juni 2000 verliet uw moeder Kazachstan nadat zij problemen had gekend met mensen van Kazachse origine. U ging bij uw grootouders wonen. In september

2000 werd u in het schoolgebouw benaderd door de drie Kazachse mannen die uw moeder eerder hadden bedreigd. Ze vroegen naar de verblijfplaats van uw moeder (wat u toen niet wist) en sloegen u een aantal keer in de nieren. Gedurende de hele maand september 2000 werd u elke weekdag door dezelfde personen benaderd. Ze eisten telkens dat u de verblijfplaats van uw moeder meedeelde en geregeld werd u ook door hen geslagen. Begin november 2000 veranderde u van school en bleef het enige tijd rustig. Eind november 2000 begonnen de problemen opnieuw. Gedurende anderhalve maand kwamen de drie mannen u ook daar geregeld opzoeken doch sloegen u praktisch niet. In januari 2001 had u telefonisch contact met uw moeder die vertelde dat ze in België verbleef. Nog in januari 2001 kwam Volodja, een vriend van uw moeder, met een aantal teksten bij u waarvan u tegen betaling de lay-out bewerkte. U deed dit als bijverdienste. U toonde daarna de aangepaste tekst aan uw klasgenoten. U schonk echter geen aandacht aan de inhoud van de tekst. Eind januari - begin februari 2001 moest u bij de directeur van de school gaan in verband met de tekst. Op het bureel van de directeur lag een politieconvocatie die voor u bestemd was. U verliet onmiddellijk de school en ging naar het politiekantoor en werd daar ondervraagd over de inhoud van de tekst en over Volodja. U werd gedurende een half uur in een cel gestopt en u werd ook geslagen. Hierna werd u opnieuw een aantal keren benaderd door de drie Kazachse mannen. Ergens in maart 2001 kwam Volodja met een nieuwe tekst bij u. U verzorgde opnieuw de lay-out van de tekst en toonde dit aan een aantal vrienden. Ongeveer midden maart 2001 veranderde u opnieuw van school. Ook dan bleven de drie mannen u lastigvallen. Begin juli 2001 kreeg u thuis (bij uw grootouders) bezoek van een politieagent samen met de drie Kazachse mannen. Ze onderzochten uw computer en vonden de files met de teksten van Volodja. Uw computer werd vernield en u kreeg met het keyboard een slag op uw hoofd. U(w) grootmoeder kreeg een hartaanval maar de mannen lieten u niet toe een ambulance op te bellen.

Na het vertrek van de mannen en de politieagent werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u meer dan twee weken verbleef. Op 14 augustus 2001 verliet u Kazachstan. Op 26 september 2001 vroeg u asiel aan. Uw moeder YEVSEYENKO Tatyana verblijft sinds juni 2000 in België. Op 16 juni 2000 vroeg zij asiel aan.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het nogal merkwaardig is dat u voor het Commissariaat-generaal verklaarde tot op heden nog steeds niet te weten welke problemen uw moeder, YEVSEYENKO Tatyana (o.v. 4.971.220), kende met de drie Kazachse mannen waarmee u ook zelf problemen kende. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u niet geïnteresseerd bent in de problemen die uw moeder kende. Dit, terwijl uw problemen met deze personen eveneens aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek. Bovenstaand gegeven doet reeds twijfelen aan de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Daarnaast verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u gedurende maanden bijna dagelijks benaderd en geslagen werd door drie Kazachse mannen aan uw school. U stelde dat u geen klacht indiende bij de politie tegen deze personen. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich geen enkele keer tot de autoriteiten hebt gewend om de vervolging van de drie Kazachen aan te klagen, wat toch wel van u verwacht mag worden (CGVS, p.5,7,9). Geen enkel element uit uw dossier wijst er immers op dat u geen bescherming zou kunnen genieten. De reden die u aangaf waarom u (of één van de meerderjarige personen die voor u zorgde) niet naar de politie ging als zijnde, ik had geen verwondingen van de slagen bijgevolg geen bewijzen en het is zinloos, zijn echter niet afdoende (CGVS, p.5). Niettegenstaande u steeds benaderd werd aan uw school liet u ook na naar de directie van de school of naar een leraar te gaan opdat deze u zou begeleiden bij het verlaten van de school (CGVS, p.7). Bovendien dient hier nog opgemerkt te worden dat u in tegenstelling tot uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw oom en uw tante zich wel tweemaal in uw naam tot de wijkpolitie hebben gewend. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien dat u in december 2000 één keer zelf door hen werd ondervraagd.

Met betrekking tot de problemen die u kende naar aanleiding van het aanpassen van de lay-out van politiek geladen teksten voor de vriend van uw moeder, dient opgemerkt te worden dat een aantal tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen doen twijfelen of de door u aangehaalde problemen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u, toen u eind januari - begin februari 2001 bij de politie werd geconvoceerd, aan de politie vertelde dat u de teksten verkregen had van Volodja (de vriend van uw moeder) en dat u aan de politie vertelde wat u wist over Volodja (CGVS, p. 12). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u daarentegen dat u nooit Vladimirs (= Volodja) naam vernoemd hebt bij de politie en dat u aan hen zei dat u de teksten van het internet had geplukt (DVZ, vraag 42). Daarnaast verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na het voorval van begin juli 2001, waarbij één agent samen met de drie Kazachen bij u thuis kwamen, één week in het ziekenhuis lag (DVZ, vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal haalde u ook een dergelijk voorval aan doch verklaarde u aanvankelijk dat u één maand in het ziekenhuis lag. Toen aan u, ter bevestiging, gevraagd werd of het meerdere weken was (waren) verklaarde u eerst dat het meer dan één week was (CGVS, p. 16). Onmiddellijk erna verklaarde u dat het meer dan twee weken was (CGVS, p. 16).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten (geboorteakte en scheidingsakte van uw ouders) zijn niet van die aard dat zij iets aan het bovenstaande kunnen wijzigen, aangezien het hier louter persoonsgegevens betreffen die niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw moeder op 23 november 2000 een bevestigende beslissing genomen werd waartegen zij op 15 mei 2001 een verzoek tot schorsing aantekende bij de Raad van State.

(...)”.

## 2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat zij ten onrechte bij de procedure wordt betrokken, in zoverre de vordering gebaseerd is op de schending van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vermits zij niet de bevoegdheid heeft om aan verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten af te leveren;

Overwegende dat uit de analyse van het tweede middel, zoals weergegeven onder punt 3.2 van huidig arrest, blijkt dat verzoeker op heden meerderjarig is, zodat het middel en het verweer dat verzoeker respectievelijk de eerste verwerende partij hieromtrent ontwikkelen, feitelijke grondslag mist en niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2. Overwegende dat hetzelfde geldt voor de exceptie van onontvankelijkheid die door de tweede verwerende partij wordt aangevoerd, omdat verzoeker minderjarig en derhalve handelingsonbekwaam zou zijn; dat dit argument eveneens achterhaald is, zodat deze exceptie wordt verworpen;

## 3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging; dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en oppervlakkig is, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is voorbijgegaan aan de verplichting “om in elk dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken conform de definitie van de Conventie van Genève” en dat een ernstig individueel onderzoek niet is gevoerd;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat een andere onontvankelijkheidsgrond de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier; dat de Commissaris-generaal in casu tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten op grond van de volgende motieven, die samengevat als volgt luiden:

- het is merkwaardig dat verzoeker tot op heden niet weet welke problemen zijn moeder kende met de drie Kazakse mannen, waarmee hij zelf ook problemen kende;
- verzoeker richtte zich geen enkele keer tot de autoriteiten om de vervolging door deze mannen aan te klagen, niettegenstaande zij hem gedurende maanden bijna dagelijks benaderden en sloegen. Geen enkel element uit zijn dossier wijst er op dat hij geen bescherming zou kunnen genieten;
- een aantal tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die hij kende naar aanleiding van het aanpassen van de lay-out van politiek geladen teksten van een vriend van zijn moeder, doen twijfelen of deze problemen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan;
- ten slotte werd ook in hoofde van verzoekers moeder, mevrouw Tatyana YEVSEYENKO (zaak gekend onder het nummer G/A.101.392/XIV-2474) een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen;

Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat de motivering als zou hij hebben verklaard dat hij “niet geïnteresseerd is” in de problemen die zijn moeder kende, “dusdanig absurd (is) dat ze alleen maar kan terug te voeren zijn tot een misverstand” en dat het niet noodzakelijk merkwaardig is dat hij verklaarde niet te weten welke problemen zijn moeder kende; dat de Commissaris-generaal in zijn memorie van antwoord op goede gronden repliceert dat de vaststelling met betrekking tot verzoekers gebrek aan interesse voor de problemen van zijn moeder steun vindt in het administratief dossier; dat

uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal immers blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij de reden van zijn moeders problemen niet kende en dat het hem niet interesseerde (verhoorverslag CGVS, p.3); dat verzoeker niet aannemelijk maakt op welke wijze het hier om een misverstand zou kunnen gaan; dat overigens van een persoon, die verklaart te vrezen voor zijn leven en zijn land van herkomst om die reden ontvlucht, mag worden verwacht te weten welke problemen aan de basis liggen van zijn vlucht, ook indien deze problemen grotendeels voortvloeien uit de problemen van iemand anders; dat dit zeker geldt indien een kandidaat-vluchteling zijn asielrelaas grotendeels baseert op de problemen van zijn moeder, zoals in casu het geval is; dat verzoekers argument dat hij werd verhoord over zijn persoonlijke problemen en niet die van zijn moeder, zodat het aannemelijk is dat hij geen verklaringen wenste af te leggen in verband met haar problemen, feitelijke grondslag mist, vermits uit zijn verklaringen is gebleken dat zijn persoonlijke problemen grotendeels in verband staan met deze van zijn moeder; dat hij immers verklaarde vanaf september 2000 op school te zijn lastig gevallen door drie Kazakse mannen die zijn moeder al eerder hadden bedreigd; dat verzoeker tevens verklaarde dat hij in januari 2001 telefonisch contact had met zijn moeder, die hem vertelde dat zij in België verbleef; dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker tijdens dit gesprek niet informeerde naar de problemen van zijn moeder, gelet op zijn eigen problemen die er grotendeels uit voortvloeiden;

Overwegende dat verzoeker voorts aanvoert dat de overweging in de bestreden beslissing dat geen enkel element uit verzoekers dossier erop wijst dat hij geen bescherming zou kunnen genieten van de autoriteiten, intern tegenstrijdig is met de in de beslissing tot weigering van verblijf opgenomen vaststelling dat de politie en de drie Kazakken bij verzoeker thuis zijn computer zouden hebben vernield; dat uit het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden met voormeld incident, doch dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich nooit tot de autoriteiten heeft gewend om de vervolging van de drie Kazakken aan te klagen, wat redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht; dat de Commissaris-generaal tevens op goede gronden overweegt dat het feit dat verzoeker problemen zou hebben gekend met één politieagent, niet betekent dat hij geen bescherming zou kunnen zoeken bij de (hogere) autoriteiten; dat verzoeker dan ook ten onrechte een tegenstrijdigheid meent op te merken tussen de overweging in de bestreden beslissing dat hij naliet naar de directie van de school of een leraar te gaan enerzijds, en de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf dat verzoeker door zijn school op het matje werd geroepen in verband met politiek geladen teksten die hij aan zijn schoolvrienden had laten zien anderzijds; dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat niettegenstaande verzoeker door zijn belagers steeds benaderd werd aan school, hij ook naliet naar de directie van de school of naar een leraar te stappen opdat deze hem zou begeleiden bij het verlaten van de school;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden aanvoert dat deze te wijten zijn aan een verwarrende vraagstelling en

vertaling; dat hij evenwel niet in concreto aantoonde met betrekking tot welk verhoor en/of met betrekking tot welke elementen uit zijn asielrelaas er sprake is van een verwarrende vraagstelling en vertaling; dat verzoeker op geen enkel ogenblik van zijn asielprocedure melding heeft gemaakt van eventuele vertaalproblemen, niettegenstaande hij steeds werd bijgestaan door een tolk die zijn taal machtig is; dat uit het administratief dossier overigens blijkt dat de vraagstelling op het Commissariaat-generaal zeer duidelijk, gedetailleerd en ondubbelzinnig was en dat verzoeker nalaat in concreto de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen;

Overwegende dat verzoeker ten slotte aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep en oppervlakkig is en voorbijgaat aan de verplichting om in ieder dossier alle aspecten eigen aan de zaak van de persoon in kwestie te onderzoeken, en dat in casu geen ernstig individueel onderzoek is gevoerd; dat elke asielaanvraag door de Commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht; dat hij, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante elementen beschikbaar in het administratief dossier bestudeert, rekening houdend met de situatie in het land van herkomst van de kandidaat-vluchteling op het ogenblik van het nemen van de beslissing; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij, naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas van verzoeker, gedetailleerde overwegingen bevat, die haar afdoende motiveren; dat verzoeker ten slotte niet aantoonde op welke wijze zijn rechten van verdediging werden geschonden; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord geen elementen aanvoert die voorstaande overwegingen weerleggen; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat hem ten onrechte een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd afgeleverd;

Overwegende dat voormeld middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het tijdstip van huidig arrest meerderjarig is en vooralsnog geen uitvoeringsmaatregelen werden genomen;

3.3. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van artikel 29 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, omdat hij ingeschreven is in het secundair onderwijs te Antwerpen en als minderjarige recht heeft op onderwijs;

Overwegende dat voormeld middel evenmin tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, om dezelfde reden als vermeld onder punt 3.2 van huidig arrest,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van de schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

### **Artikel 3.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht december tweeduizend en drie, door :

|       |                   |                       |
|-------|-------------------|-----------------------|
| de H. | D. MOONS,         | wnd. kamervoorzitter, |
|       |                   | staatsraad,           |
| Mevr. | M. VAN LIMBERGEN, | griffier.             |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. VAN LIMBERGEN.**

**D. MOONS.**